

Nc 43

126

Lykkeligt Ægteskab.

Farce i 3 Akter.

PERSONERNE:

Hr. Rudolf	Hr. Valdemar Møller
Fru Rudolf	Frk. Emilie Sannom
Hr. Breit	Hr. Ahnfelt-Rønne
Fru Breit	Frk. Gudrun Houlberg
Borgmesteren	Hr. Rasmus Ottesen

Paa samme Dag og i samme Time indgaar Hr. og Fru Rudolf og Hr. og Fru Breit Ægteskab hos Borgmesteren.

Borgmesteren er en Fader for den lille Bys unge, og han er en omhyggelig og velmenende Raadgiver for alle dem, der søger hans Bistand. Han indskrænker sig ikke til at sætte Samfundets Autorisation paa de Forbindelser de giftelystne indgaar, han vaager og følger de Ægteskaber, han har besøgt i deres forskellige Faser for at hindre alle akutte ægteskabelige Kriser i at blive kroniske.

Vielsen er endt og efter at Embedsforretningen er bragt til Afslutning, stiger Borgmesteren ned fra sin Stillings svimlende Højde og ønsker begge Par alt muligt godt.

Kom snart og besøg os kvidrer begge de unge Damer, og Borgmesteren lover at efterkomme Indbydelsen.

Men da de fire glade Mennesker er kørt bort tilføjer Borgmesteren, „jeg kommer — men først i Nødens Stund“

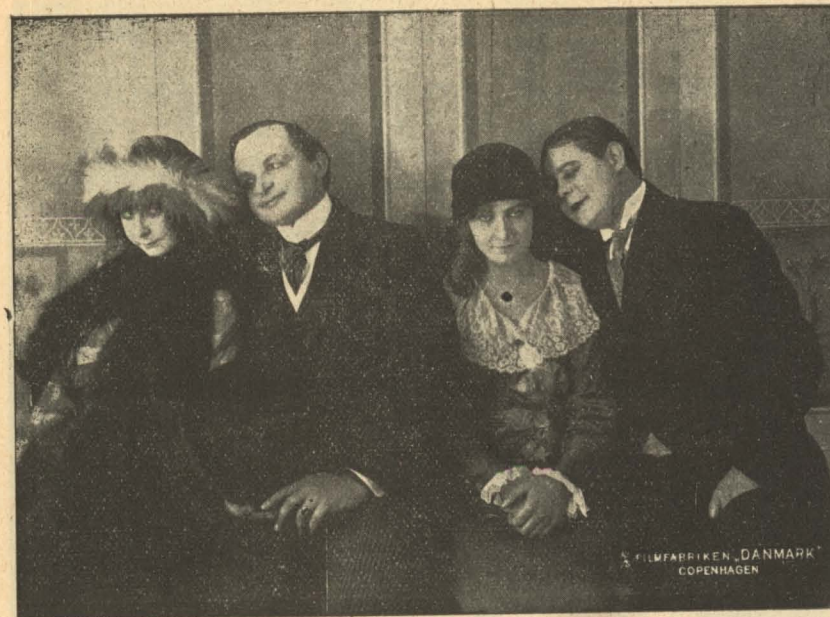
Hr. Rudolf og Hr. Breit bor i samme Hus og de ankommer paa samme Tid til den Ejendom, der nu skal rumme saa megen Lykke. Under Spøg og Skælmeri naar Parrene op i den Etage, hvor de bor, og her modtages de af de respektive Tjenestepiger, der fører dem ind i Lejligheden.

Resten af Bryllupsdagen bør for begge Pars Vedkommende tilhøre Privatlivet.

Nu begynder Historien — — — — —

Efter en Maanedes Forløb viser det sig, at begge Ægteskaber har lidt — ikke alene er den første Forelskelse (hedder vist Sanserus, jævnfør Tidens Digtere) veget Pladsen for en underlig slap Lige-gyldighed, men det korte Samliv har afdækket visse store Karakterforskelligheder hos Familierne paa begge Sider af Trappegangen, endnu er det kun Smaaating, der danner Stoffet til Konflikt, men en Krig i det smaa rummer lige saa store Farer som de store Kampe.

Fru Rudolf bebrejder med Rette sin Mand, at

han snorker om Natten, at han ryger, saa Aske og Cigaraffald staar hende om Ørene og navnlig, at han er kedelig, søvnig og uden højere Interesser.

Hr. Rudolf, der ved sit Ægteskabs Indgaaelse var en inkarneret Pebersvend, ved selv, at alle disse Skrøbeligheder er ham i Kødets baaret; men da han ved Begrebet et Hjem, en god Hustru, forbandt helt andre Idealiser, end dem hans Giftermaal har stillet ham overfor, saa er det intet Under, at han er rædselsfuldt skuffet.

Han har ikke tænkt sig, at hans Maaltider vilde blive forstyrrede af Gardinprædikener, der alle har ham selv som Udgangspunkt, ikke tænkt sig, at hans Nattesøvn vilde blive ødelagt af hans Kones Hang til at læse pikante Romaner om Natten.

Paa den anden Side af Trappegangen staar det ikke en Smule bedre til.

Men her er det Hr. Breit, der fører Scepteret, og hans Kone som ikke formaar at gøre sig gældende.

Sagen er, at Fru Breit ved sit Ægteskabs Indgaaelse er en fuldstændig Bachfisch og hendes Væsen, hendes hele Karakter og Optræden er Barnets, ikke den voksne Kvindes.

Hun spiser Chokolader om Morgenen, ved Fro-

kosten, Middagen, ja selv midt om Natten kan Hr. Breit vaagne op og finde sin Livsledsagerinde omgivet af tomte Konfekt-Indpakninger.

Hendes Middage, som hun paa Trods af en ældre rutineret Kokkepige selv vil lave, er et sandt Mareridt for den ulykkelige Breit, thi de bestaar som Regel af søde Sager, Kransekager, Chokolader og Flødeskum i alle mulige Variationer. Da han tilsidst med let Ironi forærer sin Kone en Dukke og samtidig antyder, at han finder, at den og hun omtrent staar paa samme aandelige Standpunkt, ja, saa er den unge Frue langt mere optaget af sit nye Legetøj, end af den Bebrejdelse hendes Mands Ord indeholdt.

— — — Instinktmæssig har Borgmesteren følt, at der er noget galt ved de to Ægteskaber, og han beslutter at indfri sit gamle Løfte og aflægge Besøg hos Parrene. I Rudolfs Hjem slaar Fruens Gnavenhed ud i lys Lue, hun kan end ikke i den fremmedes Nærværelse neddæmpe sin Irritation, og han mærker, at Rudolf intet har at sige, men med et mildt Udtryk er en Toffelheit. Ilstomt tager han Afsked for at besøge det andet Par.

— — — „Min Mand vil aldrig lege med mig“, siger Fru Breit.

„Min Kone er en komplet Gaas, et yndigt Barn, som jeg aldrig burde have fjernet fra hendes Dukkestue og Chokoladeselskaber“, klager Hr. Breit.

Borgmesteren gaar. Men ude paa Trappegangen lægger han Fingeren paa Næsen, og Ansigtet i betænkelige Folder, thi han er en klog og velmenende Mand. — — —

Om Natten indtræder der en Krise i begge Hjem, en Kamp der ender i, at Rudolf forlader sit Sovekammer og søger Tilflugt i Dagligstuen; og ligeledes jages Fru Breit ud af det fælles Soveværelse efter et Skænderi med sin Mand, hvor hun som sædvanlig har trukket det korteste Straa.

Graad og vrede Ord har lydt i Natten, det er som alle Brylluppets Eroter har forladt begge Hjem.

Morgenen oprinder under et virkeligt storstilet Gnaveri, og bitre og sure forlader Rudolf og Breit deres Hjem og gaar sammen ned af Trappen.

I Gadedøren møder de Borgmesteren.

Han foreslaar de to Ægtemænd, at gaa med ham

Sejr til Borgmesterens talrige Triumfer. Begge Ægteskaber blev lykkelige og den kloge gamle Borgmester blev i begge Hjem æret som Stifteren og Forsoneren, som Ægteskabets og Samlivets Mirakellæge.

Dette er en sandfærdig Historie og Borgmesterens egne Optagelser, dens Basis.

paa Karneval samme Aften — men Damerne kan blive hjemme.

Baade Rudolf og Breit tiltræder Idéen, og aftaler Mødestedet med den livslystne Borgmester. Han tager Afsked med de to Ægtemænd, men da de er ude af Sigte, vender han tilbage og gaar op i Huset, op til de to Damer.

Paa Trappegangen træffer han de to Damer, der er blevet lokkede ud af et Skænderi mellem de respektive Tjenestepiger. Han foreslaar ogsaa Damerne i en dæmpet letsindig Tone, at gaa paa Karneval, men de vægrer sig dog af Hensyn til deres Mænd.

Men samtidig kommer der Meddelelse fra Rudolf og Breit, at de ikke kommer hjem om Natten — Foreningsmøder og Natmanøvrer har slugt deres Tid.

Nu har Damerne ingen Betæneligheder mere, de indvilliger, og Borgmesteren gaar med et skælmisk Smil. — —

Karnevalet, der virkelig blev en Leg mellem Masker, en erotisk Styrkeprøve mellem Rudolf og hans Frue, og Breit og hans Barnehustru, føjede en ny

AAGE HANSENS BOGTRYKKERI
NØRREGADE 45 — KØBENHAVN